

Στην αρχή, ρίγη έξαψης... Έπειτα, το ρίγος του θανάτου...

M A T S O L S S O N

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

I

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΛΑΧΤΑΡΟΥΣΕ να φάει τις ξυλιές της.

Αυτό ήταν όλο κι όλο.

Τίποτα το ασυνήθιστο, κάτι δηλαδή που τώρα θα προκαλούσε ιδιαίτερη αίσθηση. Απλώς έτσι ξεκίνησε όλη η ιστορία.

Το περίεργο είναι πως δεν το είχα καταλάβει αμέσως.

Ούτε εκείνη το είχε καταλάβει

Ίσως και να το είχε καταλάβει.

Δύσκολο να πει κανείς.

Κάποιες στιγμές ήταν σίγουρη γι' αυτό που ήθελε, άλλες όχι.

Ήθελε.

Ίσως.

Σίγουρα ήθελε.

Όχι.

Ναι.

Στην ουσία δεν το ήθελε!

Μπα, όχι.

Ή μήπως το ήθελε;

Το καταλάβαινα πάντα, σχεδόν αμέσως, σχεδόν με την πρώτη ματιά που τους έριχνα, με το πρώτο χαμόγελο, προτού καν το υποψιαστούν οι ίδιες, αλλά σ' αυτή την περίπτωση δεν είχα καταλάβει τίποτα, κι όταν το τρενάκι του τρόμου άρχισε να σκαρφαλώνει αργά αργά παίρνοντας την ανηφόρα, καθόμουν ακίνητος και ήρεμος, ίσως και γεμάτος προσδοκία, απλώς

για ν' αναγκαστώ αργότερα, μέσα στην απελπισία μου, να αρπαχτώ από τις χειρολαβές του βαγονιού, καθώς έπαιρνε με ιλιγγιώδη ταχύτητα την κατηφόρα.

Συνήθως ήξερα τι ήθελα. Ποτέ δεν έβγαζα εισιτήριο για το τρενάκι του τρόμου, εάν πρώτα δεν έλεγχα τη διαδρομή που ακολουθούσε, αλλά και τι σόι βαγόνια είχε. Όμως όσον αφορά την περίπτωση μαζί της, συνέβη το αντίθετο: παρόλο που από τη φύση μου ανήκω στον τύπο του κυρίαρχου, κατέληξα σε μειονεκτική θέση, έγινα εγώ το πρόβατο που με τη θέλησή του πήρε τον δρόμο για το σφαγείο.

Ίσως το πολύ να έγινα τράγος, μου ταιριάζει περισσότερο.

Μάλλον επειδή είχα ξεφύγει από τις συνήθειές μου.

Και είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε.

Ήταν ομολογουμένως πριν από πολλά χρόνια, όταν ήμουν νεότερος. Επειδή πυγμαχούσα, ήξερα πως αν έχανα τη συγκέντρωσή μου και δεν φυλαγόμουν, έστω και για ένα δευτερόλεπτο, θα βρισκόμουν φαρδύς πλατύς στο κανναβάτσο και τότε δεν θα έπρεπε να ελπίζω ούτε καν στο καμπανάκι που σημαίνει το τέλος του γύρου.

Σε περιπτώσεις σαν κι αυτές, είναι καλό να φοράς κράνος.

Εκτός από το ότι ήξερα πάντα τι ήθελα, είχα και πλήρη έλεγχο για το τι συνέβαινε, γι' αυτό και πολύ σπάνια έμπλεκα σε καταστάσεις όπου θα υπήρχε κίνδυνος να στραβοπατήσω και να μην μπορώ να ορίζω τη μοίρα μου. Έτσι, ήμουν σαν την εθνική ομάδα ποδοσφαίρου του Λαρς Λάγκερμπεκ: καλός σε φυσιολογικές συνθήκες, εκμεταλλευόμενος παράλληλα με σβελτάδα την ευκαιρία που θα εμφανιζόταν.

Την επαγγελματική μου ζωή την άφησα συχνά να την καθορίσουν οι περιστάσεις, μα τις καταστάσεις που σχετίζονται με τα προσωπικά μου δεν τις θεωρώ καθόλου τυχαίες.

Δεν πιστεύω πως ένα γεγονός απλώς συμβαίνει, κι αυτό είναι ίσως όλο το νόημα του να είσαι κυρίαρχος.

Ακόμα κι αν ποτέ δεν μπορείς να προβλέψεις εκατό τοις εκατό την εξέλιξη ενός γεγονότος, είσαι καλύτερα εξοπλισμένος για να αντιμετωπίσεις το απρόοπτο, αν έχεις κάνει τουλάχιστον μια προσπάθεια να προετοιμαστείς.

Όταν κατάλαβα πως η γυναίκα ήθελε να τη δείρω, προετοιμάστηκα όσο καλύτερα μπορούσα. Διέτρεξα σημείο προς σημείο μια λίστα που κατείχα πολύ καλά, μιας και την είχα δημιουργήσει ο ίδιος.

Η ιστορία θα έπρεπε να εξελιχθεί καλά.

Όμως πήγε κατά διαόλου.

Πιθανώς να ήταν υπαίτιο το διαδίκτυο.

Δεν ξέρω.

Οποιοσδήποτε βέβαια θα μπορούσε να διαπιστώσει πως όλα πήγαν κατά διαόλου.

Κι αυτό ήταν μόνο η αρχή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

*Στοκχόλμη
Οκτώβριος*

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΗΘΕΛΕ ή και να μην ήθελε να τις φάει ονομαζόταν Ουλρίκα Πάλμγκρεν και ήταν εισαγωγέας κρασιών.

Έμενε στο Μάλμε.

Είχαμε συναντηθεί στη Στοκχόλμη. Καθόμασταν αντικριστά. Άρχισα όμως να τη γνωρίζω καλύτερα επικοινωνώντας μαζί της μέσω διαδικτύου. Ή μάλλον άρχισα να τη γνωρίζω προς το χειρότερο. Αν κατάφερα να τη γνωρίσω.

Δεν μπορώ να εξηγήσω ικανοποιητικά γιατί θέλησα να πάψω να δουλεύω ως δημοσιογράφος. Ζητούσα επίμονα χρηματική αποζημίωση για την εθελοντική αποχώρησή μου, ώσπου το κατόρθωσα. Νομίζω πως αποφάσισα να φύγω από τη δουλειά αυτή επειδή είμαι άνθρωπος αεικίνητος, αλλά και γιατί ανησυχούσα για το μέλλον των εφημερίδων. Φαινόταν, πως σύντομα δεν θα υπήρχε χώρος για τις τυπωμένες λέξεις.

Μα και επειδή σκεφτόμουν να χρησιμοποιήσω τα χρήματα της αποζημίωσης για να ανοίξω ένα εστιατόριο, δεν έχω κάποια σωστή εξήγηση να δώσω. Μια ζωή θαμώνας εστιατορίων, θεώρησα πως είχα αρκετές γνώσεις πάνω στο αντικείμενο.

Ποτέ δεν ξεκαθάρισα πώς είχε βρει το όνομά μου η Ουλρίκα Πάλμγκρεν. Όταν όμως βρέθηκε η ίδια στη Στοκχόλμη για

να προωθήσει και να πουλήσει κρασί που παρήγε ένας τραγουδιστής της ροκ, τον οποίο δεν είχα ακουστά, ήμουν ένας από τους υποψήφιους πελάτες που είχε ήδη έρθει σε επαφή.

Το μπαρ του ξενοδοχείου Ανγκλέ στη Στουρεπλάν¹ μεταβαλλόταν τη μέρα σ' έναν μεγάλο χώρο συγκέντρωσης για όλους εκείνους που δεν διέθεταν δικό τους γραφείο. Επέλεγαν το μπαρ για να κάνουν τα τηλεφωνήματά τους, να στείλουν τα μείλ τους, αλλά και για τις συναντήσεις τους. Κάποτε λέγαμε πως έχουμε το γραφείο στην τσέπη μας, σήμερα λέμε ότι έχουμε το γραφείο στο μπαρ. Ήταν ένας παιδικός σταθμός για ενήλικες.

Στην Ουλρίκα Πάλμγκρεν είχαν παραχωρήσει μια γωνιά. Το ξύλινο κιβώτιο με τα μπουκάλια της το είχε τοποθετήσει στο πάτωμα, ενώ τα φυλλάδιά της τα είχε απλωμένα στο τραπέζι που βρισκόταν μπροστά μας. Δοκιμάζοντας τα κρασιά –το ένα πιο ξινό από το άλλο–, έκανα τη σκέψη πως ο τραγουδιστής της ροκ θα ήταν μάλλον καλύτερος ως μουσικός παρά ως οينوπαραγωγός. Κοιτούσα έξω και έβλεπα μια Στοκχόλμη που γινόταν όλο και πιο φθινοπωρινή και ένιωσα ξαφνικά μια παρόρμηση να βγω και να πάω να κλοτσήσω τα πεσμένα φύλλα στο πάρκο Χουμλεγκόρντεν. Άντρες της ηλικίας μου δεν πρέπει να έχουν τέτοιου είδους παρορμήσεις. Και προπαντός όταν παριστάνουν τους ενήλικες που επιχειρούν την είσοδό τους στον χώρο της εστίασης.

«Σε μία ώρα περίπου θα μαζευτεί μια συντροφιά και θα πάμε να φάμε στο Ριτς», είπε η Ουλρίκα Πάλμγκρεν, αφού πρώτα είχε μιλήσει για το κρασί και για τον τραγουδιστή της ροκ. «Είσαι καλοδεχούμενος –αν θέλεις, φυσικά.»

¹ Σ.τ.Μ.: Πλατεία στο κέντρο της Στοκχόλμης, όπου βρίσκονται ορισμένα από τα πολυτελέστερα εστιατόρια και μπαρ της Σουηδίας. Εκεί συχνάζουν νέοι των ανώτερων τάξεων, επιχειρηματίες και επώνυμοι.

Το θεώρησα δεδομένο πως θα κερνούσε, γι' αυτό και μία ώρα αργότερα καθόμουν στην ωραία ροτόντα του Ριτς με θέα προς τη Στουρεπλάν και την οδό Μπίργερ Γιαρλσγκάταν. Στην παρέα ήταν η Ουλρίκα Πάλμγκρεν, εγώ και δύο άντρες που γνώριζα από λίγο έως καθόλου, αλλά χαιρετούσαμε ο ένας τον άλλο με ένα νεύμα όποτε τύχαινε να συναντηθούμε. Είχα διαβάσει για τα εστιατόριά τους σε εφημερίδες και σε ιστοσελίδες σχετικές με το φαγητό. Ο ένας είχε σκούρα μαλλιά που του έφταναν μέχρι τους ώμους και ψεύδιζε με μια αρρενωπότητα που είχε μέσα της κάτι το θηλυκό, ενώ ο άλλος είχε ξυρισμένο κεφάλι και τατουάζ –μια μεγάλη άγκυρα στην εσωτερική μεριά του αριστερού μπράτσου του–, αν και καράβι στη ζωή του δεν πρέπει να είχε δει ούτε ζωγραφιστό. Και αποδεικνύοντας πως τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται, ο ψευδός και μακρυμάλλης είχε ανοίξει ένα αρκετά μοντέρνο εστιατόριο που σέρβιρε κρεατικά, ενώ ο μπρατσωμένος με την άγκυρα και το ξυρισμένο κεφάλι είχε γνωρίσει επιτυχία ως ζαχαροπλάστης, με τα μικρά κέικ που έφτιαχνε, και προσπαθούσε να μεγαλώσει την επιχείρησή του, ήθελε «να επεκταθεί στον κλάδο», όπως δήλωσε. Μιλούσαν για κρασιά που δεν γνώριζα και για το αν ο Μίκαελ Μπίντεφελντ παρέμενε ο διοργανωτής πάρτι που θα έπρεπε απαραιτήτως να προσλάβεις αν ήθελες να λανσάρεις ένα κρασί που παρήγε ένας γνωστός τραγουδιστής της ροκ. Αλλά δεν άκουγα με προσοχή, οπότε δεν είμαι και τόσο σίγουρος για το τι ακριβώς κουβέντιαζαν.

Πήρα βοδινό, τη λεπτή φέτα, την παλιά, κλασική μερίδα, έτσι όπως σερβιριζόταν τη δεκαετία του '70 στο εστιατόριο Βικτορία στην πλατεία Κουνγκστρεντγκόρντεν, με πουρέ, ωμό κρόκο αυγού, τριμμένη πιπερόριζα και μοσχάρι φιλέτο, τόσο χτυπημένο, που όντως έμοιαζε με φύλλο. Η Ουλρίκα Πάλμγκρεν είχε φέρει κρυφά από το μπαρ μερικά μπουκάλια κρασί –ονομαζόταν Ντέβιλς Πικ, αλλά, απ' όσο κατάλαβα, δεν είχε

σχέση με την κορυφή του βουνού στο Κέιπ Τάουν ούτε και με το μυθιστόρημα του Ντέον Μέγιερ.

«Είχαν μεγάλη επιτυχία μ' αυτό», είπε η Ουλρίκα εννοώντας το γκρουπ στο οποίο συμμετείχε κάποτε ο ροκ τραγουδιστής. Σιγοτραγούδησε κάτι που τελείωνε έτσι: «... if you come into my arms, I'll take you to the devil's peak.»²

Τέτοια τραγούδια δεν γράφονται πια.

Κατά τη διάρκεια της δοκιμής κρασιών εκείνο το απόγευμα στο Ανγκλέ, δεν είχα δώσει καμία σημασία στην Ουλρίκα Πάλμγκρεν, κυριευμένος καθώς ήμουν από την παρόρμησή μου να κλοτσήσω φθινοπωρινά φύλλα, γι' αυτό και δεν ήμουν σίγουρος αν είχε αλλάξει ρούχα για το δείπνο. Φορούσε πάντως σκούρο παντελόνι, λευκή μπλούζα και σακάκι που έδειχνε σαν τζιν, μα που πιθανότατα ήταν φτιαγμένο από ακριβότερο ύφασμα. Τα καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα αλογοουρά, αλλά κάποιες τούφες είχαν ξεφύγει και κρέμονταν σκεπάζοντας το δεξί της μάγουλο. Πότε πότε τις τραβούσε ελαφρά προς τα πίσω και μου φαινόταν ότι το έκανε ασυναίσθητα, πως στην πραγματικότητα δεν την ενοχλούσαν. Πλησίαζε τα πενήντα. Είχε μικρές, αρκετά γοητευτικές ρυτίδες στις άκρες των ματιών της, ένα χαμόγελο που σε κέρδιζε και φορούσε κολιέ με ένα λεπτό ασημένιο κλειδί, που κρεμόταν βαθιά ανάμεσα στα στήθη της.

Δεν ενδιαφερόμουν για τα κρασιά της ούτε και για τους δύο άντρες της συντροφιάς μας και στο τέλος απέμεινα να την κοιτάζω. Μερικές φορές, για να κάνουμε υποφερτή τη ζωή μας, αρκεί να καθόμαστε και να κοιτάζουμε μια γυναίκα. Πίστεψα πως γελοιοποιήθηκα στα μάτια της όταν πήγα στο μπαρ και ζήτησα από τον Στέφαν, τον καραφλό μπάρμαν, να μου βάλει ένα ποτήρι αυστραλιανό κρασί με πλούσια γεύση, αντί να προ-

² Σ.τ.Μ.: «...αν έρθεις στην αγκαλιά μου, θα σε πάω στην κορυφή του διαβόλου.»

τιμήσω το δικό της, το Ντέβιλς Πικ. Όμως, όταν το δείπνο μας είχε τελειώσει, κι αφού οι δύο άλλοι είχαν φύγει, καθώς της κρατούσα το παλτό για να το φορέσει, μου είπε:

«Δεν μιλάς πολύ.»

Σήκωσα τους ώμους.

«Όσο ήμασταν στο τραπέζι, δεν είπες σχεδόν τίποτα.»

«Μερικές φορές δεν έχω κάτι να πω, κι έτσι δεν λέω κουβέντα. Άλλες φορές έχω κάτι να πω και τότε μιλάω», της αποκρίθηκα. «Όποτε πίνω πολύ καφέ φλυαρώ, αλλά μερικές φορές μένω να συλλογίζομαι.»

«Τι συλλογίζόσουν απόψε;»

«Σκεφτόμουν αν το κλειδί που έχεις περασμένο στον λαιμό ανοίγει την καρδιά σου ή κάτι άλλο.»

«Δεν χρειάστηκε ιδιαίτερη σκέψη για να το πεις αυτό.»

Είχε δίκιο. Δεν σκεφτόμουν τίποτα στο τραπέζι, αλλά ένα κλειδί δεν μπορεί παρά να ανοίγει κάτι.

«Το αεροπλάνο μου για το Μάλμε φεύγει από την Μπρόμα αύριο το πρωί στις εφτά και έτσι... δεν μπορώ να πέσω για ύπνο πολύ αργά, όμως θα ήθελες να σε κεράσω κάτι στο μπαρ του ξενοδοχείου μου; Τι λέμε συνήθως; Ένα τελευταίο ποτήρι για καληνύχτα;» ρώτησε.

«Αρκεί να μην είναι το κρασί του τραγουδιστή της ροκ», της απάντησα.

Γέλασε με έναν αρκετά γοητευτικό τρόπο. Γυρίσαμε στο μπαρ του Ανγκλέ. Όταν πήρα ένα διπλό μακιάτο κι ένα σφηνάκι γκράπα με δυσάρεστη μυρωδιά, δεν πρόβαλε αντίρρηση. Εκείνη πήρε ένα ποτήρι λευκό κρασί. Δεν πρόσεξα τι κρασί ήταν, όμως ήμουν σίγουρος πως δεν ήταν από εκείνα του οινοπαργαγωγού ροκά.

«Δεν είσαι πιστή στον τραγουδιστή σου», σχολίασα.

«Για να πω την αλήθεια... κάτι πρέπει να πουλάς», είπε. «Τα πάντα μπορείς να πουλήσεις, άσε που έχω πει και χειρότερα κρασιά.»

Η απρόσωπη μουσική της αίθουσας, που ακουγόταν από τα ηχεία, ήταν αρκετά ευχάριστη και σάστισα, όπως πάντα, από το γεγονός ότι σ' ένα συνηθισμένο μπαρ υπήρχε ντιτζέι που στεκόταν όρθιος σ' ένα κουβούκλιο και επέλεγε τραγούδια. Μα πόσο δύσκολο είναι να επιλέγεις κομμάτια; Λίγη παλιά Σαντέ, Νόρα Τζόουνς, οποιαδήποτε μποσανόβα ή η φριχτή Μέλοντι Γκαρντό, που θα έπρεπε να την επισκέπτεται το φάντασμα της Μπίλι Χολιντέι κάθε φορά που ξάπλωνε να κοιμηθεί. Ο νεαρός ντιτζέι δυσκολευόταν μάλλον να διαλέξει το σωστό καπέλο ή πιθανόν διέθετε μόνο ένα, που κι αυτό δεν του έκανε, γιατί συνεχώς του έπεφτε από το κεφάλι.

«Είσαι ίσως ο σιωπηλός, δυνατός τύπος», είπε η Ουλρίκα. «Έτσι δεν λέμε; Ο σιωπηλός και δυνατός. Ή μήπως λέμε ο δυνατός και σιωπηλός;»

«Και τα δύο ταιριάζουν», απάντησα. «Είτε σιωπηλός και δυνατός είτε δυνατός και σιωπηλός.»

Κατέβασε μια μεγάλη γουλιά κρασί, έγειρε προς τα πίσω κι έβαλε το ένα πόδι της πάνω στο άλλο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα προσέξει πως φορούσε μποτίνια με μυτερά τακούνια. Έδεναν με κορδόνια ψηλά στα πόδια της.

«Θα πρέπει να προσέχει κανείς ώστε να μη σε νευριάζει», μου είπε.

«Έτσι λες;»

«Και να μην είναι ανυπάκουος», είπε χαμογελώντας, κοιτώντας με πάντα στα μάτια. Πρώτος εγώ απέστρεψα το βλέμμα μου και κοίταξα προς το Χουμλεγκόρντεν. «Απ' όσο αντιλαμβάνομαι δηλαδή», συνέχισε η Ουλρίκα.

Δεν τσίμπησα το δόλωμα, γιατί δεν ήξερα αν ήταν πράγματι δόλωμα ή αν ήταν κάτι που απλώς ξεστόμισε. Εγώ πάντως δεν είχα αντιληφθεί κάτι. Για ορισμένους ανθρώπους υπάρχουν λέξεις που δεν σημαίνουν τίποτα παραπάνω από αυτό που γράφουν τα λεξικά, ενώ για άλλους οι ίδιες λέξεις μπορεί να ηχούν σαν ωρολογιακές βόμβες και να είναι γεμά-

τες απειλές ή υποσχέσεις για αγάπη, έρωτα ή μίσος. Όλα μου είχαν φανεί απλά, αλλά μπορεί και να θυμάμαι λάθος. Το ραντάρ μου πάντως δεν είχε δώσει κάποιο σήμα τη βραδιά εκείνη. Γι' αυτό και τη στιγμή που είπε τη λέξη «ανυπάκουος» δεν έδωσα σημασία και βάλθηκα να κοιτάζω έναν άντρα στην απέναντι πλευρά του δρόμου που κολλούσε σε μια καντίνα κάτω από τις αφίσες οι οποίες αφορούσαν μια τουρνέ του Τόμι Σαντέλ.

«Δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν στις μέρες μας κάποιοι που θέλουν να τον ακούσουν. Αυτός δεν ήταν καλός ούτε καν την εποχή που τον θεωρούσαν καλό», είπα δείχνοντας τις αφίσες.

«Πότε πότε εμφανίζεται στην τηλεόραση», είπε η Ουλρίκα.

«Οι πάντες εμφανίζονται στην τηλεόραση», σχολίασα.

«Ναι, αυτό όμως είναι σημαντικό για κάποιον που φροντίζει την εικόνα του», είπε.

Μόλις ήπιαμε τα ποτά μας, έγραψε το όνομά της και τον αριθμό του δωματίου της πάνω στον λογαριασμό. Πραγματοποιήσαμε το αλλόκοτο για μένα εθιμοτυπικό του κοινωνικού φιλιού, όπου φιλάς τον άλλο στον αέρα, χωρίς ν' αγγίξεις το μάγουλό του – μια τέχνη που δεν κατέχω. Η Ουλρίκα κίνησε για το δωμάτιό της κι εγώ βγήκα έξω, σήκωσα τον γιακά του παλτού μου και περπάτησα μέχρι τη στάση λεωφορείων στη Στουρεπλάν. Στη στάση υπήρχε μια αφίσα για την τουρνέ του Τόμι Σαντέλ. Μου προκάλεσε έκπληξη το γεγονός ότι ο Σαντέλ θα έκανε μια τόσο μεγάλη τουρνέ, γιατί την τελευταία φορά που είχε επιχειρήσει να πάρει τους δρόμους, ακύρωσε σχεδόν τις μισές συναυλίες. Ο Τόμι Σαντέλ αγαπούσε το ποτό, κι αυτό ήταν κοινό μυστικό.

«Ο θρυλικός Σουηδός δεξιότηνης των μπλουζ», έγραφε η αφίσα δίπλα σε μια φωτογραφία του τραβηγμένη πριν από τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια. Μέτρησα δεκαεννιά μέρη – τα

περισσότερα ήταν παμπ στην επαρχία, αλλά στη λίστα υπήρχε και το KB στο Μάλμε και το Ακουράτ στη Στοκχόλμη.

Ποτέ δεν μου άρεσε ο Σαντέλ. Πιθανόν να ήμουν προκατειλημμένος: σκεφτόμουν πως τα μπλουζ είχαν μια αυθεντικότητα –θα έβαζα ίσως τη λέξη αυτή εντός εισαγωγικών. Αλλά όταν ο Τόμι Σαντέλ τραγουδούσε το «Hoogie coogie man»³ στην τηλεόραση, ακουγόταν σαν ομαδικό τραγούδι. Είχε προβληθεί στην τηλεόραση η συναυλία του στο Σκάνσεν, όπου είχε τραγουδήσει το «Got my mojo working.»⁴ Όλοι τραγουδούσαν μαζί του το ρεφρέν –ηλικιωμένες κυρίες και έφηβοι, διευθυντές τηλεοπτικών καναλιών και επώνυμοι δευτέρας διαλογής. Δεν είδα ποτέ την εκπομπή, αλλά ως άνθρωπος του Τύπου ή μάλλον ως πρώην δημοσιογράφος τώρα, γνωρίζω περισσότερα απ' όσα μου χρειάζονται.

Συναντούσα τυχαία τον Τόμι Σαντέλ σε εστιατόρια, κάποτε όμως άρχισα να τον αποφεύγω, γιατί φοβόμουν πως θα μου ξέφευγε κάνα σαρκαστικό σχόλιο για τους βαλτότοπους της Λουιζιάνας και για τα αυθεντικά μπλουζ. Μπορεί και να του έλεγα πώς ήταν δυνατόν να μιλάει για μπλουζ, τη στιγμή που υπήρχε ο Σβεν Ζέτερμπεργ,⁵ ένας Σβεν Ζέτερμπεργ που κατείχε σε όλο το εύρος τους τα μπλουζ, καθώς και το ιδίωμα της σόουλ, που τα αντιλαμβάνόταν και τα έπαιζε με τρόπο ασύλληπτο για τον Τόμι Σαντέλ. Ο Σαντέλ δεν θα κατάφερνε ποτέ κάτι τέτοιο, ακόμα κι αν τον κέντριζες στην πλάτη με ένα μυτερό ραβδί κάθε μέρα στις εφτά το πρωί επί τρία χρόνια.

³ Σ.τ.Μ.: Τραγούδι μπλουζ, σε στίχους Willie Dixon. Ηχογραφήθηκε σε δίσκο από τον Muddy Waters το 1954.

⁴ Σ.τ.Μ.: Τραγούδι μπλουζ, σε στίχους Preston Foster. Ηχογραφήθηκε σε δίσκο από την Ann Cole το 1956 και το έκανε γνωστό ο Muddy Waters το 1957.

⁵ Σ.τ.Μ.: Σουηδός μουσικός της σόουλ και των μπλουζ, τραγουδιστής και τραγουδοποιός (γεννήθηκε το 1952).

Μάλιστα, είχα γίνει αλλεργικός με τις όλο και πιο παρορμητικές χειρονομίες του και τη θεατρινίστικη γλώσσα του. Καταπίαστηκε και με τη ζωγραφική και είχε καταφέρει να πουλήσει και κάποιους πίνακες που είχε παρουσιάσει σε μια οικογενειακή εκπομπή στην τηλεόραση, γεγονός που του έδωσε την αφορμή να φοράει φαρδιά, ξεκούμπωτα πουκάμισα και μεγάλα καπέλα με μεγάλο μπορ. Ακουγόταν και συμπεριφερόταν περισσότερο σαν παλιός τροβαδούρος παρά σαν ερμηνευτής των μπλουζ, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό τέλος πάντων.

Αλλά είχα καιρό να πέσω πάνω του και, υποθέτω, πως θα ήταν αδύνατο να γνώριζε τότε κάποιος από τους δυο μας ότι θα δένονταν ξανά οι τύχες μας σε μια ιστορία που ούτε σε εφιάλτη δεν θα μπορούσαμε να δούμε.

Το λεωφορείο που ήρθε ήταν το 1. Συνήθως έπαιρνα το 56, αλλά από τότε που αντικατέστησαν τα παλιά 56, που όλο κροτάλιζαν και νόμιζες πως δεν είχαν καθόλου αναρτήσεις, με καινούρια, αθόρυβα και άνετα λεωφορεία, δεν είχε πια σημασία ποιο θα έπαιρνα.

Κοίταξα τον ουρανό από τα παράθυρα του μεγάλου μπλε λεωφορείου. Ήταν γεμάτος αστέρια. Πρόσεξα όμως και τον αχνό από τις ανάσες των διαβατών που κουβέντιαζαν.

Τέσσερις μέρες μετά την έκθεση των οиноπαραγωγών στη Στοκχόλμη μού ήρθε ένα μείλ με τίτλο «Γεια μας και χαρά μας!» από την Ουλρίκα Πάλμγκρεν. Με ρωτούσε αν ήθελα να αγοράσω κρασί παραγωγής του τραγουδιστή της ροκ, αλλά μου δημιουργήθηκε η εντύπωση πως ήδη ήξερε ότι δεν επρόκειτο να αγοράσω και ότι μου είχε στείλει μείλ μόνο και μόνο για να επικοινωνήσει μαζί μου. Το σωστότερο θα ήταν ίσως να αντιδρούσα από την πρώτη στιγμή, μιας και το «Γεια μας και χαρά μας!» δεν συμπεριλαμβάνεται στις εκφράσεις που χρησιμοποιώ στην καθημερινότητά μου. Παρ' όλα αυτά, της απάντησα

ευγενικά, γράφοντας πως είχα χαρεί για τη γνωριμία, αλλά πως δεν θα ήθελα να δεσμευτώ και να της παραγγείλω κρασί, γιατί τα σχέδιά μου περί ανοίγματος εστιατορίου βρίσκονταν ακόμα στο πρώτο στάδιο. Πιθανόν να το έβαζα μπροστά το επόμενο καλοκαίρι. Ίσως μάλιστα και να μην πρόφταινα να ξεκινήσω μέσα στο καλοκαίρι. Της έγραψα επίσης πως το πιθανότερο ήταν να δουλέψω για έναν εστιατόρα που ονομαζόταν Σίμον Πεντέρ. Τον γνώριζα κάμποσα χρόνια και με είχε καλέσει να τον βοηθήσω σ' ένα εστιατόριο που θα νοίκιαζε στο βορειοδυτικό Σκόνε.

Είχα πάρει τόσα χρήματα φεύγοντας από την εφημερίδα, που δεν υπήρχε λόγος να πανικοβάλλομαι. Το ποσό αυτό ήταν υπεραρκετό ώστε να αντεπεξέλθω στις ανάγκες των επόμενων τεσσάρων χρόνων, κι έτσι εκείνο το φθινόπωρο δεν έκανα τίποτα περισσότερο από το να συναντάω προμηθευτές, να πηγαίνω σινεμά, να συχνάζω σε εστιατόρια και να σερφάρω στις σκοτεινές γωνιές του διαδικτύου. Είχα χρόνο λοιπόν να απαντώ στα μέιλ της Ουλρίκα Πάλμγκρεν. Μου έγραφε σχεδόν καθημερινά. Αναφερόταν σε σχετικώς ευχάριστα πράγματα, που αφορούσαν την ίδια και τη ζωή της. Με εξέπληττε που ήταν ανοιχτόκαρδη, και για ένα διάστημα σκεφτόμουν επίμονα να της πω ότι το να στέλνεις μέιλ είναι σαν να στέλνεις καρτ ποστάλ –οποιοσδήποτε θα μπορούσε να τα διαβάσει.

Ήταν σαράντα έξι χρόνων και χωρισμένη. Η κόρη της ζούσε και σπούδαζε στην Κοπεγχάγη. Μετά το διαζύγιο η Ουλρίκα άφησε τη μονοκατοικία στο Φάλστερμπου κι αγόρασε ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Μάλμε. Δεν εργαζόταν όσο ήταν παντρεμένη, οπότε όταν ο άντρας της, που ήταν δικηγόρος, βρήκε μια «νεότερη και πιο δυναμική» γυναίκα, η Ουλρίκα Πάλμγκρεν μετέτρεψε σε εργασία το ενδιαφέρον της για το κρασί.

Δεν αποθηκεύω τίποτα, γι' αυτό και δεν θυμάμαι από τι ή με ποιο τρόπο κινήθηκε η περιέργειά μου. Διαγράφω τα μέιλ

όταν τα διαβάζω, πετώ τα βιβλία όταν τα τελειώνω και αγοράζω σιντί μόνο για να μεταφέρω τη μουσική στο iPod. Ύστερα τα πετώ κι αυτά ή τα χαρίζω.

Αφορμή της περιέργειάς μου υπήρξε ίσως το τηλεοπτικό σίριαλ *Γουίντς*. Η Ουλρίκα έβλεπε τα επεισόδια της τέταρτης σεζόν. Της άρεσε το σίριαλ και μου έγραψε λίγες γραμμές για τη σκηνή όπου ένας Μεξικανός δήμαρχος αρπάζει την ντίλερ ναρκωτικών Νάνσι Μπότουιν, την οποία υποδύοταν η Μέρι-Λουίζ Πάρκερ, και τις ρίχνει μερικές ξυλιές μέσα στη λιμουζίνα του. Η Ουλρίκα Πάλμγκρεν έβρισκε τη σκηνή συναρπαστική.

Πέρασαν τρεις μέρες μέχρι να της απαντήσω.

Δεν ήξερα αν η λέξη «συναρπαστική» ήταν ένα δόλωμα, ένα αγκίστρι που έριχνε, ή αν η γυναίκα περιέγραφε εντελώς αθώα τη σκηνή μιας τηλεοπτικής σειράς.

Ήμουν συνδρομητής σε ενημερωτικά δελτία και παρακολουθούσα ιστότοπους σχετικούς με ερωτικές ξυλιές στο σινεμά και στην τηλεόραση και είχα πλήθος σκηνών να αναφέρω. Στο τέλος όμως τη ρώτησα αν είχε δει τη *Γραμματέα*, μια ταινία για μια υποτακτική ονόματι Μάγκι Τζίλενχαλ και έναν κυρίαρχο ονόματι Τζέιμς Σπέιντερ. Μου έγραψε:

«Την έχω δει. *Συναρπαστική*.»

Έπειτα απ' αυτό υποχώρησε κάθε αναστολή και μου έστειλε ένα μεγάλο κείμενο, γεμάτο λεπτομέρειες, όπου μου έγραφε πως μετά το διαζύγιο είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να δοκιμάσει οτιδήποτε την ενδιέφερε, πράγματα που πρωτίτερα της προκαλούσαν ντροπή ή δέλιαζε να τα δοκιμάσει. Πάντα τη γοήτευε η τιμωρία. Δεν κατανοούσε τον λόγο, αλλά την διέγειρε και μόνο η ιδέα. Είχε μιλήσει κάποτε στον δικηγόρο για τα συναισθήματά της και του είχε πει τι θα μπορούσε να της κάνει αν ήταν ανυπάκουη. Εκείνος είχε βάλει τα γέλια.

Κατείχα το θέμα πολύ περισσότερο απ' όσο άφηνα να φανεί. Της απάντησα πως φαντασία και πραγματικότητα είναι δύο εντελώς ξεχωριστά πράγματα και ότι στο εξώφυλλο ενός

εβδομαδιαίου περιοδικού υπήρχε η φράση «Οι ερωτικές ξυλιές είναι το ιεραποστολικό τού σήμερα.» Της σημείωσα πως όσοι έγραφαν στις εφημερίδες συμβουλές για το σεξ πειραματίζονταν με όργανα τιμωρίας και ότι φαινόταν πως αρκετός κόσμος υιοθετούσε παρόμοιες πρακτικές στην ερωτική του ζωή. Ήταν ένα φαινόμενο που μάλλον γαργαλούσε τις αισθήσεις, αφού το συναντούσες σε πάμπολλες νέες ταινίες, σε βιντεοκλίπ ποπ τραγουδιών και σε τηλεοπτικά σίριαλ.

Η Ουλρίκα ήταν της γνώμης πως ήξερα περί τίνος επρόκειτο. Το είχε νιώσει ήδη από τη Στοκχόλμη. Είχε δίκιο. Γνώριζα για το θέμα περισσότερα απ' όσα μου ήταν χρήσιμα, αλλά, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, κλονίστηκε αυτή η βεβαιότητά μου:

Ίσως να μην ήξερα καθόλου περί τίνος επρόκειτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

*Μάλμε
Οκτώβριος*

Η ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗΣ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗΣ ΜΟΥ συμπεριλάμβανε ένα από τα παλιά αυτοκίνητα της εφημερίδας. Τη μοιραία εκείνη μέρα που έφευγα με το αυτοκίνητο από τη Στοκχόλμη, κατευθυνόμενος προς τον νότο, η Σουηδία ήταν τόσο γκρίζα, έρημη και θλιβερή, που έμοιαζε σαν την πρώην Σοβιετική Ένωση. Δεν είχα πάει ποτέ στη Σοβιετική Ένωση, αλλά φανταζόμουν πώς θα ήταν.

Η Ουλρίκα ήταν εξαιρετικά σαφής ως προς το τι ήθελε. Ίσως όμως και να μην ήταν. Με άλλα λόγια, τα μείλ της έβριθαν αντιφάσεων, γι' αυτό και της έγραψα τελικά πως θα κατέβαινα με το αυτοκίνητό μου στο Μάλμε, όπου θα βλέπαμε τι θα συνέβαινε και πως θα έπρεπε να δεχόμαστε τα πράγματα όπως μας έρχονταν. Για καλό και για κακό αποφάσισα να πάρω μαζί μου ένα χτυπητήρι χαλιών. Έτσι κι αλλιώς δεν έπιανε χώρο και σε ορισμένες περιστάσεις είχε αποδειχτεί πολύ βολικό.

Το χτυπητήρι που είχα στην κατοχή μου δεν είχε χρησιμοποιηθεί ποτέ για χαλί. Ήταν από πλεγμένο ινδικό καλάμι και ταξίδευε μέσα σε μια παλιά θήκη κιθάρας. Αν το χρησιμοποιούσες σωστά, άφηνε αρκετά όμορφα σημάδια σε σχήμα καρδιάς.

Ένωθα σαν πρωταγωνιστής μιας γαλλικής ταινίας της δεκαετίας του '70. *La Fessée*⁶ ο τίτλος της και θέμα της η ιστορία ενός άντρα που μετακινείται με αυτοκίνητο και μοιράζει ξυλιές κατόπιν παραγγελίας. Αρκετά βαρετή ταινία, που ωστόσο την είδα στα δεκαεφτά μου τρεις φορές μέσα σε μία εβδομάδα, σ' ένα σινεμά του Λονδίνου, παρότι χρειαζόμουν τα λεφτά μου για άλλα πράγματα.

Ίσως και να μην είχα μεγάλες προσδοκίες, αν όμως αποφάσισα να πάρω τον δρόμο για τη νότια Σουηδία, θα ήταν επειδή είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που μου παρουσιάστηκε μια ανάλογη ιστορία.

Παραπάνω από χρόνος. Μπορεί και δύο χρόνια. Γέσικα. Έτσι την έλεγαν; Γιοχάνα. Γιοζεφίν; Όχι, Γέσικα την έλεγαν. Είχε σύσκειψη με την εταιρεία της στη Στοκχόλμη. Βρεθήκαμε τυχαία στον πάγκο ενός μπαρ και εκεί όπου η κουβέντα πήγαινε από το ένα στο άλλο, προέκυψε η κωδική λέξη «ανυπάκουος», για να καταλήξουμε έτσι, το πρωινό ενός Σαββάτου, να μου λέει πόσο πολύ ανησυχούσε για τον χρόνο που θα έμεναν τα σημάδια πάνω της.

«Όταν βρεθώ στο σπίτι, θα είναι λίγο δύσκολο να του εξηγήσω πώς τα απέκτησα», μου είπε τότε.

Δεν μου είχε αναφέρει πριν πως ήταν παντρεμένη.

Όμως δεν ήταν πολύπλοκος άνθρωπος. Δεν προσπαθούσε να κατανοήσει τις ανάγκες και τα συναισθήματά της ή να δώσει εξηγήσεις γύρω απ' αυτά. Ούτε ήθελε να τιμωρηθεί για τις σκέψεις που έκανε. Λαχταρούσε μια περιπέτεια. Αλλά το όνομά της ήταν Γιοχάνα. Ή Γέσικα. Από πού ήταν, ούτε που ήξερα.

Ναι, δεν το ήξερα. Και ήμουν τόσο απορροφημένος από την ιστορία που μου είχε τύχει, ώστε είχα σανιδώσει το γκάζι,

⁶ Σ.τ.Μ.: *La Fessée* (στα γαλλικά): η ξυλιά –προέρχεται από τη λέξη *fesse*: γλουτός.

με αποτέλεσμα να με σταματήσει στα βόρεια του Λίνσεπινγκ μια αστυνομικός. Βγήκε από το περιπολικό και μου είπε:

«Τρέχεις πολύ.»

«Ήμουν βυθισμένος σε σκέψεις», δικαιολογήθηκα.

Σκέψεις της τάξης των δύομισι χιλιάδων κορονών, που αντι-στοιχούσαν στο πρόστιμο για υπερβολική ταχύτητα.

Όταν έφτασα στο Μάλμε, έκλεισα δωμάτιο στο ξενοδοχείο Μέστερ Γιούχαν στη συνοικία Γκάμλα Βέστερ. Είχα προτείνει στην Ουλρίκα να συναντηθούμε στο λόμπι του ξενοδοχείου, έτσι ώστε να πάμε στο Μπαστάρντ για φαγητό ή για να πιούμε μόνο. Το Μπαστάρντ είναι ένα σχετικά καινούριο εστιατόριο, από εκείνα που χρησιμοποιούν ό,τι έχει και δεν έχει το χοιρινό –από τον ακραίο σπόνδυλο της ουράς του μέχρι και τα αυτιά του. Ακόμα και τις αμυγδαλές του γουρουνιού κάνουν μεζέ για το ποτό, με κανέλα και ζάχαρη. Κάποιος είχε πει πως μερικές φορές προσθέτουν ένα γουρουνίσιο μάτι στο καλαμάκι του ποτού, έτσι για εφέ. Αυτό όμως μόνο ακουστά το έχω.

Τη στιγμή της συνάντησης δεν ξέραμε αν έπρεπε να κά-νουμε χειραψία, να αγκαλιαστούμε ή να παίξουμε το αλλόκοτο θέατρο του φιλιού στο μάγουλο. Τελικά την άγγιξα και με άγ-γιξε στο μπράτσο και χαμογελάσαμε κοιτώντας αλλού.

Έτσι τουλάχιστον φέρθηκε η Ουλρίκα.

Φαινόταν νευρική.

Γελούσε επιτηδευμένα με οτιδήποτε λέγαμε, αλλά με έπια-σε αγκαζέ καθώς βαδίζαμε προς το Μπαστάρντ.

Όταν ανοίξαμε την πόρτα, μας ήρθε σαν κύμα η ζεστασιά του εστιατορίου και η μεθυστική μυρωδιά των φαγητών. Ο πρώτος άνθρωπος που είδα εκεί ήταν ο Τόμι Σαντέλ. Ή μάλλον ο Σαντέλ με είδε, γιατί εκείνος ήταν που κραύγασε:

«Σβένσον! Χάρι Σβένσον! Πώς βρέθηκες εδώ; Και ποια εί-ναι η γοητευτική κοπέλα που σε συνοδεύει;»

Καθόταν στα αριστερά της εισόδου, σ' ένα μεγάλο τραπέζι φορτωμένο με ποτήρια και μπουκάλια κρασιού. Είχε συντρο-

φιά μια λίγο μεθυσμένη γυναίκα, μάλλον αλκοολική. Ο Τόμι Σαντέλ σηκώθηκε όρθιος και βάδισε προς το μέρος μας τρεκλίζοντας.

«Σβένσον!» είπε πιάνοντας και κουνώντας το χέρι μου με ενθουσιασμό.

«Σαντέλ», είπα, όχι και τόσο ενθουσιασμένος, για να πιστώσω αμέσως πως είχε καρφώσει τα μάτια του στην Ουλρίκα, αγνοώντας με.

«Και ποιο το όνομα της νεαρής κυρίας;» τη ρώτησε πιάνοντας ταυτόχρονα το χέρι της και φιλώντας το. «Α, τι υπέροχο! Λατρεύω τα γυναικεία χέρια. Τι θα ήταν ο κόσμος χωρίς τα χέρια των γυναικών;»

Φάνηκε πως η Ουλρίκα ένιωσε κολακευμένη.

Ο Σαντέλ φορούσε ένα λευκό ψάθινο καπέλο με μεγάλο μπορ, φθαρμένο τζιν παντελόνι, μπότες που φαίνονταν αντίγραφα μιας καλύτερης μάρκας και ένα φαρδύ λευκό πουκάμισο, ξεκούμπωτο σχεδόν έως τον αφαλό. Είχε δηλαδή τη συνηθισμένη του εμφάνιση. Τελευταία είχε αρχίσει να φοράει σκούρα γυαλιά, μα του κάθονταν χαμηλά στη μύτη και έλεγες πως θα του πέσουν.

«Πώς τα περνάτε εδώ στο Μάλμε, ανάμεσα στους χωριάτες; Φάγατε κανένα τσόκαρο σήμερα;» είπε, κάνοντας τη συνηθισμένη προσπάθειά του να χρησιμοποιήσει τη διάλεκτο του Σκόνε, όπως κάθε φορά που βλεπόμασταν. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να ακουστεί σαν εντελώς ηλίθιος ή σαν μεθυσμένος. Για μένα θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε από τα δύο. «Τσουλήσατε μέχρι εδώ με το τρένο; Έχει κανένα ματς απόψε;»

«Δεν θα παίζεις;» τον ρώτησα.

«Ναι, αλλά, ξέρεις, πρέπει πρώτα να φορτίσω τις μπαταρίες του μπλουζ, να μου βγει το αίσθημα, εσύ τα κατέχεις αυτά.»

«Έξοχα», είπα.

«Κι εσύ, Σβένσον, άρχισες να παίζεις κιθάρα;» με ρώτησε δείχνοντας τη θήκη που κρατούσα.

**Ακραία ερωτικά παιχνίδια.
Πολύ ακραία...
Μέχρι θανάτου!**

Ο δημοσιογράφος Χάρι Σβένσον επιστρέφει στο ξενοδοχείο του έπειτα από μια αποτυχημένη νύχτα λαγνείας στο Μάλμε. Η πόρτα του διπλανού δωματίου είναι μισάνοιχτη και ο Χάρι δεν μπορεί να αντισταθεί στον πειρασμό: Ρίχνει μια ματιά μέσα και βλέπει έναν άντρα να ροχαλίζει στο κρεβάτι. Είναι ένας γνωστός καλλιτέχνης και δίπλα του είναι ξαπλωμένη μια νεκρή γυναίκα...

Έτσι, εντελώς τυχαία, ο Χάρι πέφτει πάνω σ' ένα δημοσιογραφικό λαβράκι –τη στιγμή ακριβώς που σκόπευε να τα παρατήσει και ν' αλλάξει δουλειά.

Αποφασίζει να κάνει έρευνα για την άγνωστη δολοφονημένη γυναίκα και παίρνει συνέντευξη από τον καλλιτέχνη, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι αθώος.

Αλλά, λίγο καιρό αργότερα, ο Χάρι θα βρεθεί μπλεγμένος και με άλλους τρόπους σ' αυτή την ιστορία...

Ένας παρόμοιος φόνος γίνεται στο Γκέτεμποργκ και αυτή τη φορά το θύμα είναι μια γυναίκα με την οποία ο Χάρι είχε περάσει μια βραδιά στο Μάλμε –τίποτε το ιδιαίτερο, μόνο που οι δυο τους είχαν πειραματιστεί με κάποια λίγο πιο... ακραία ερωτικά παιχνίδια.

Τώρα ο Χάρι είναι και ο ίδιος ύποπτος –και τα πράγματα χειροτερεύουν όταν αρχίζει να δέχεται απειλητικά μηνύματα. Πλέον ξέρει ότι για να ξεμπλέξει πρέπει να κυνηγήσει μόνος του έναν κατά συρροή δολοφόνο. Έναν δολοφόνο με επικίνδυνα γούστα, χωρίς κανέναν φραγμό...

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δαμοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-718-0

